

Arrest

nr. 344 062 van 31 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BOKORO
Marsveldplein 5/14
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026.

Gelet op de pleitnota van 12 februari 2026 ingediend door de verwerende partij.

Gelet op de pleitnota van 18 februari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 6/09/2024 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornamen: I.S.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer M.Y. [...] in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de nieuwe aanvraag opnieuw dezelfde documenten voor :

- Carte d'electeur, (IK);
- Kopie van een verloren paspoort met een geldigheidsduur van 01.09.2022 tot 31.08.2027, voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door Italië en met een geldigheidsduur van 9.01.2023 tot 22.02.2023 (30 dagen). Er is geen inreisstempel
- een Congolees paspoort met nr. [...] met geldigheid van 21.08.2023 tot 20.08.2028;
- een verklaring op eer van de referentiepersoon

In geen van de paspoorten kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;'

In artikel 47/1 staat: 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis (...), van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.'

Gelet op art. 40bis, §4: 'De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, § 1 of 2, bedoelde voorwaarden.'

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. (...) Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4 juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47/1 van het Vreemdelingenbesluit kan dus worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, een geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor dertelandse familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/2, 2° is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel

mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basisartikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. De referent is bovendien reeds onafgebroken in België gevestigd sinds 2014, er is dus evenmin sprake van enige schending van zijn recht op vrij verkeer; hij oefent het reeds jarenlang uit. De gezins- of familiale situatie kan dan ook geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Hoe dan ook, een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk om een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende haar gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Ontvankelijkheid

2.1. In haar pleitnota werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“Geen belang – nieuwe gezinsherenigingsaanvraag met dezelfde referentiepersoon

Op 14/5/2025 diende verzoekster een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in: [...]

Op 3/11/2025 nam de gemachtigde nam gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij de vernietiging van het in casu bestreden beslissing. De vernietiging van de in casu bestreden beslissing kan de rechtstoestand van de verzoekende partij immers niet wijzigen. De verzoekende partij blijft ook bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden beslissing van 24/3/2025 onderworpen aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3/11/2025, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2. In haar pleitnota betoogt verzoekster als volgt:

“Verzoekster voert een nieuw middel aan, gegrond op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de motivering van bestuurshandelingen:

De verwerende partij beroept zich op artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en voert het ontbreken van een rechtmatig belang in hoofde van verzoekster aan, op grond dat aan verzoekster op 3 november 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend, en dat verzoekster geen enkel belang meer zou hebben bij haar beroep, zelfs indien de bestreden beslissing van 24 maart 2025 zou worden vernietigd, quod non;

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij op 6 augustus 2025 een door dezelfde verzoekster ingediende aanvraag tot machtiging heeft ontvangen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie stuk nr. 1 in bijlage, zijnde het bewijs van ontvangst van deze aanvraag); deze aanvraag is tot op heden nog steeds in behandeling.

Na de bestreden beslissing van 24 maart 2025, het op 3 november 2025 betekende bevel om het grondgebied te verlaten bevat evenwel geen geldige motivering, aangezien daarin geen melding wordt gemaakt van de precieze verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster en evenmin enige verwijzing voorkomt naar de op grond van artikel 9bis van de wet ingediende machtigingsaanvraag;

Bijgevolg heeft verzoekster, zelfs indien de op 24 maart 2025 genomen beslissing niet zou worden vernietigd, in onderhavige zaak er belang bij dit nieuw element aan te voeren en Uw Raad uit te nodigen het onderzoek van de motivering van de bestreden beslissing uit te breiden tot de werkelijke inhoud van het dossier betreffende de actuele verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster, hetwelk objectief een nieuw, nog niet onderzocht element bevat dat voorafgaandelijk aan enige beslissing dient te worden onderzocht;

Verzoekster verzoekt U de oorspronkelijk door haar ingediende vordering te onderzoeken en vast te stellen dat de verwerende partij niet alle in het administratief dossier vervatte elementen in aanmerking heeft genomen; dit komt neer op een ontoereikende motivering, dan wel op een motiveringsgebrek.

Gelet op het aangevoerde nieuwe element behoudt verzoekster derhalve haar belang om voor Uw Raad op te treden.”

2.3.1. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”.

Een verzoekster beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekster blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoekster moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

2.3.2. Verzoekster betwist niet dat zij op 14 mei 2025 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde rechtspersoon, en evenmin dat de daaropvolgende weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) haar werd betekend en inmiddels definitief in het rechtsverkeer is. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt ook niet dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen deze bijlage 20 van 3 november 2025.

In de mate dat zij in haar reactie op de exceptie stelt een nieuw middel aan te voeren, in die zin dat zij van oordeel is dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2025 geen geldige motivering bevat omtrent haar precieze verblijfsrechtelijke situatie omdat er geen verwijzing is naar de machtigingsaanvraag die zij op 6 augustus 2025 had ingediend, stelt de Raad vast dat dit middel onontvankelijk is. Het is immers niet gericht tegen de thans bestreden beslissing -maar tegen een beslissing die verzoekster niet heeft aangevochten en die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is- zodat het onontvankelijk is. Verzoekster kan haar eigen nalatigheid om een beroep in te dienen tegen de bijlage 20 van 3 november 2025 niet rechtzetten door nu het voorwerp van het beroep te willen uitbreiden. Verder kan de verwerende partij uiteraard niet worden verweten in de thans bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een aanvraag die enkele maanden later werd ingediend.

Verzoekster brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen blijken dat een vernietiging van de thans bestreden beslissing haar alsnog een voordeel zou kunnen opleveren. Er is geen actueel belang aangetoond. De exceptie kan worden aangenomen.

2.3.3. Het beroep moet als onontvankelijk worden verworpen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS